

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/118/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817207379
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8817207379.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX E., o zaplatenie 564,80 eura s prísl. o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 7Csp/196/2017-270 zo dňa 13.04.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 190,57 eura v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol. Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, výsledky vykonaného dokazovania, najmä obsah pripojených listinných dôkazov, ktoré špecifikoval, citoval ust. § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 708, § 709 ods. 1, § 710, § 713 ods. 2 Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období, ďalej ust. § 52 ods. 1 - 4, § 3 ods. 1 - 3, 5, § 54 ods. 1 - 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. a) a b), § 9, § 11 ods. 1, § 1 ods. 4 a § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len zákona č. 129/2010 Z. z.), ďalej § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a uviedol, že právny vzťah medzi stranami sporu vznikol na základe uzatvorenej zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb dňa 15.10.2012, obsahom ktorej bola zmluva o zriadení účtu, zmluva o vydaní a používaní platobnej karty s výškou denného limitu PK 1 000 eur, zmluva o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva, ktorá bola uzatvorená na dobu neurčitú. Súd poukázal na čl. IV. bod 2, bod 4 zmluvy, z ktorých vyplýva, že žalobca je oprávnený účtovať poplatky podľa sadzobníka, ak aj, že žalovaná sa mala pred podpisom zmluvy oboznámiť s obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou zmluvy a mala sa zaviazat' k ich dodržiavaniu. Z predloženého výpisu z účtu žalovanej ku dňu 26.07.2017 vyplýva, že došlo k prevedeniu dlhu klienta vo výške 564,80 eura. Dňa 03.12.2014 strany sporu uzavreli zmluvu o povolenom prečerpaní na účte, predmetom ktorej bolo zriadenie povoleného prečerpania do výšky limitu 600 eur, pričom variabilná úroková sadzba predstavovala 19,90 % ročne. Ďalej súd poukázal na bod 3.12 všeobecných obchodných podmienok účinných od 01.08.2017, v zmysle ktorých bolo povinnosťou žalovaného v prípade vzniku nepovoleného prečerpania toto bez zbytočného odkladu vyrovnať. Žalobca si v konaní uplatňoval nárok z titulu poskytnutej služby nepovoleného prečerpania na účte. Súd prvej inštancie posudzoval podstatné náležitosti zmluvy o bežnom účte, ktorú považoval za zmluvu spotrebiteľskú. Pri

skúmaní podmienok zmluvy súd dospel k záveru, že sa jedná o formulárovú zmluvu, ktorá neupravuje konkrétne odplaty za služby, ani podmienky, za akých by bola žalovaná ich povinná platiť. Zmluva len odkazuje na sadzobník poplatkov a obchodné podmienky (čl. IV. bod 2 a 4 zmluvy). Nároky žalobcu uplatnené v konaní vyplývajú z obsahu všeobecných obchodných podmienok a sadzobníka, na ktoré zmluva poukazuje. Do nepodpísaných obchodných podmienok nemôžu byť zahrnuté také zmluvné dojednanie, pri ktorom zákon výslovne vyžaduje písomnú formu. Podmienkou platnosti písomného právneho úkonu je podpis konajúcej osoby, inak nemôže vyvolať zamýšľané právne následky. Poukázal napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/245/2010 zo dňa 30.11.2011, z ktorého vyplýva, že ak nie sú obchodné podmienky podpísané, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté, ak im zákon povinne ukladá písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné. Predmetom uplatneného nároku žalobcu je debetný zostatok, ktorý pozostával z celkovej sumy debetu, ako aj z poplatkov za upozornenie (6 x 15 eur v celkovej sume 90 eur), poplatku za výzvu - prečerpanie účtu vo výške 30 eur, žalobca sa zároveň domáhal z titulu úhrady debetného zostatku na účte aj úroku za nepovolené prečerpanie účtu vo výške 28 % ročne. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že debetný zostatok vo výške 254,23 eura pozostáva z vyčíslených úrokov pri výške úrokovej sadzby 28 % ročne. Súd zdôraznil, že na ľarchu účtu boli zaúčtované okrem reálne vykonaných obrátov smerujúcich k celkovému debetu aj uvedené poplatky, pričom od žalovanej sa žalobca domáha úroku za nepovolené prečerpanie vo výške 28 % ročne. V konaní žalobca nepreukázal zmluvné dojednanie strán sporu o povinnosti žalovanej platiť tieto poplatky, ktoré boli vykonávané na ľarchu bežného účtu, ako aj ich výšku. Pokiaľ ide o poplatok za upomienky, súd poukázal na rozhodovaciu prax iného všeobecného súdu s tým, že uviedol, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky naplnia nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná napríklad výška úrokov z omeškania nad limit podľa Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Za neprijateľnú sa považuje aj podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktorému po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahov). Z dôvodu, že žalobca nepreukázal ani zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky žalovanou vo výške 28 % ročne, súd uzavrel, že sadzobník poplatkov nemôže predstavovať riadne dojednanie účastníkov zmluvy o výške úrokov. Všetky zmluvné dojednanie musia byť súčasťou jednej listiny, avšak ak zmluvné dojednanie v spotrebiteľských zmluvách majú byť záväzné pre zmluvné strany, musia byť výsledkom konsenzu obidvoch zmluvných strán a nepostačuje iba odkaz na listinné dôkazy, ktoré podľa zmluvy majú byť jej súčasťou bez toho, aby druhá zmluvná strana - spotrebiteľ prejavila svoju vôľou byť nimi viazaná. Údaj, akým je úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní nemôže byť považovaný za náležitý, platne dojednaný za stavu, kedy nie je uvedený priamo v zmluve, ale v sadzobníku poplatkov. Sadzobník poplatkov koncipoval žalobca a spotrebiteľ - žalovaná nemohla ovplyvniť jeho obsah. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi sumu 190,57 eura po odpočítaní 6 x 15 eur za upomienky, 30 eur za výzvu a úroku z úveru vyčísleného v sume 254,23 eura pri sadzbe 28 % ročne. V prevyšujúcej časti preto žalobu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ust. § 262 v spojení § 251 a § 255 Civilného sporového poriadku tak, že stanovením pomeru úspechu a neúspechu strán v spore stanovil, že žalovaná mala úspech vo veci v rozsahu 44 %, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania. V súlade s čl. 17, t.j. princípom hospodárnosti konania v spojení s čl. 4 - analógie iuris, súd žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich neuplatnila, ani jej z obsahu spisu trovy nevyplývajú.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Namietal zamietavý výrok z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ust. § 31 ods. 2 zákona o platobných službách s tým, že uviedol, že zákon č. 129/2010 Z. z. nestanovuje, žeby všetky náležitosti zmluvy mali byť uvedené v jednom dokumente. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 19.11.2016, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere nemusí nevyhnutne byť vyhotovená ako jediný dokument. Ďalej poukázal na všeobecné obchodné podmienky, bod 3.4, bod 3.8, 3.12 v súvislosti s nepovolením prečerpaním, v zmysle ktorých je žalobca oprávnený si účtovať úrok. Uviedol, že oprávnenie banky požadovať úroky za prečerpanie účtu vyplýva z Obchodného zákonníka, ale aj zákona č. 129/2010 Z. z. (§ 18 ods. 1). Namietal nepriznanie úroku z nepovoleného prečerpania. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobe vyhovieť. Uplatnil si náhradu trov celého konania.

3. Žalovaná sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov, ďalej len CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s ust. § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke dňa 23.10.2018 (§ 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v zamietavom výroku nie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením vecí sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, jeho odôvodnením, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením uplatneného nároku odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi stranami sporu, ako aj dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu vo vzťahu k uplatnenému úroku z nepovoleného prečerpania vo výške 28 % ročne z debetného zostatku vo výške 254,23 eura, ako aj vo vzťahu k uplatneným poplatkom za upozornenie 6 x 15 eur, t. j. v sume 90 eur a poplatku za výzvu - prečerpanie účtu vo výške 30 eur. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

5. K odvolaniu žalobcu uvádza, že uplatnenú námietku nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Súd prvej inštancie správne právny vzťah posúdil ako vzťah spotrebiteľský v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Z obsahu pripojenej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb dňa 15.10.2012 vyplýva, že strany sporu sa dohodli na uzatvorení zmluvy, obsahom ktorej bolo zriadenie osobného účtu pre žalovanú, ďalej sa dohodli na uzatvorení zmluvy o vydaní a používaní platobnej karty MAESTRO - medzinárodná, ako aj sa dohodli na poskytovaní služieb elektronického bankovníctva. Predmetná zmluva bola súčasťou žaloby. Žalobca si uplatňoval z titulu nepovoleného prečerpania celkom sumu 564,80 eura s prísl. s 28 % úrokom od 27.07.2017 do zaplatenia. Výšku uplatneného nároku v žalobe nešpecifikoval. Súd prvej inštancie opakovane vyzýval žalobcu na špecifikáciu žalovanej istiny. Až po písomnej výzve súdu žalobca predložil zmluvu o povolenom prečerpaní na účte uzatvorenú medzi stranami sporu dňa 03.12.2014, ktorá mala byť uzatváraná v súvislosti so zmluvou o spolupráci o poskytovaní bankových produktov a služieb uzatvorenej dňa 15.10.2012. Predmetná zmluva nie je podpísaná stranami sporu, ktorá podľa vyjadrenia žalobcu v rámci reakcie na výzvu súdu (č. l. 96 spisu) mala byť uzatvorená prostredníctvom služieb elektronického bankovníctva. Na základe zmluvy o povolenom prečerpaní na účte žalobca poskytol žalovanej limit povoleného prečerpania vo výške 600 eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9 % ročne. Uplatnený úrok vo výške 28 % z titulu nepovoleného prečerpania nevyplýva z obsahu zmluvy o povolenom prečerpaní na účte (č. l. 99 spisu). Podľa bodu 1 zmluvy žalobca odkázal na zmluvné podmienky uvedené vo všeobecných obchodných podmienkach spoločnosti žalobcu, ktoré mali byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Pokiaľ žalobca poukazuje na to, že uplatnený úrok vo výške 28 % platný pre nepovolené prečerpanie vyplýva zo všeobecných obchodných podmienok (bod 3.12 v spojení s výveskou o úrokových sadzbách) k tomu odvolací súd uvádza, že uvedená zmluvná podmienka v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok spoločnosti žalobcu bola súdom judikovaná za neprijateľnú, a to v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov rozsudkom č. k. 9C/113/2015-51 zo dňa 15.10.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 21Co/10/2016-72 zo dňa 24.11.2016. Pri posudzovaní dôvodnosti tohto uplatneného úroku odvolací súd na neprijateľnosť zmluvnej podmienky prihliadal. Z obsahu spisu je nesporné, že zmluvy boli uzatvorené ako typizované, štandardné zmluvy, ktorých obsah bol vopred pripravený žalobcom ako dodávateľom poskytovaných úverov s tým, že žalovaná ako spotrebiteľka nemohla ovplyvniť ich obsah. Uvedenie výšky úroku z titulu nepovoleného prečerpania vo všeobecných obchodných podmienkach, s ktorým obsahom sa žalovaná nemala možnosť oboznámiť, ani neboli súčasťou zmluvy, nemožno považovať za splnenie si povinnosti

žalobcu ako veriteľa pri dodávaní poskytovanej služby vo vzťahu k spotrebiteľovi konať v súlade s náležitou odbornou starostlivosťou. Uplatnená námietka preto nebola opodstatnená.

6. K rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 09.11.2016, na ktorý právny záver poukázal žalobca v odvolaní vo vzťahu k tomu, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, odvolací súd uvádza, že odvolací súd súhlasí s výkladom rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 09.11.2016, v zmysle ktorého čl. 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí nevyhnutne byť vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne, ale na inom trvalom nosiči. Odkaz na všeobecné obchodné podmienky, ktoré neboli súčasťou zmluvy, ako jej neoddeliteľná súčasť nemožno považovať za splnenie tejto povinnosti. Navyše odvolací súd poukazuje aj na požiadavku transparentnosti a jasného a zrozumiteľného vymedzenia povinnosti spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým spotrebiteľským úverom. Nekalá obchodná praktika veriteľov a neprijateľná obchodná podmienka spočíva v tom, že spotrebiteľovi sú predložené na podpis zmluvy, v ktorých absolútne nie je uvedené, v akej výške bude presne mesačne spotrebiteľ hradiť úroky úverov a akú odmenu veriteľa a v akom pomere bude splácať istinu úveru, pričom informácie o splácaní odmeny je jedna z najpodstatnejších informácií v zmluve vôbec. Nesplnenie povinnosti veriteľa spojenej s konaním s odbornou starostlivosťou vo vzťahu k spotrebiteľovi má za následok porušenie predpisov na ochranu práv spotrebiteľa v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (§ 3 ods. 3, 5 veta prvá).

7. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 708 a nasl. Obchodného zákonníka na uplatnené úroky za nepovolené prečerpanie úveru, na ktoré poukázal žalobca, odvolací súd uvádza, že právny vzťah je vzťahom spotrebiteľským a v zmysle ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Je nesporné, že zmluva o povolenom prečerpaní účtu bola uzatvorená ako zmluva spotrebiteľská, lebo žalovaná vystupovala ako fyzická osoba, ktorá pri jej uzatváraní a plnení nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobca uzatváral zmluvu ako osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ktorá skutočnosť je nepochybná a vyplývajúca z výpisu obchodného registra žalobcu, t. j. predmetu činnosti (§ 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka). Uplatnená námietka nesprávneho právneho posúdenia preto nebola dôvodná.

8. Vo vzťahu k nepriznaným poplatkom za upomienky a výzvu na úhradu 6 x 15 eur, t. j. 90 eur a 1 x 30 eur odvolací súd uvádza, že v tejto časti súd prvej inštancie žalobu taktiež zamietol s tým, že žalobca v podanom odvolaní vo vzťahu k tomuto výroku neuviedol žiadne konkrétne odvolacie dôvody, a preto odvolací súd v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP bol viazaný odvolacími dôvodmi. Uplatnenú námietku nesprávneho právneho posúdenia, na ktorú poukázal žalobca v podanom odvolaní, odvolací súd vo vzťahu k uplatneným poplatkom za upomienku v sume 90 eur, poplatku za výzvu v sume 30 eur nepovažoval za opodstatnenú. Je nesporné, že z titulu účtovaných poplatkov žalobca ako dodávateľ neposkytol po materiálnej stránke žalovanej žiadne dodané plnenie, a preto takéto dojednanie súd prvej inštancie správne posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v súlade s tzv. teóriou skutočného plnenia v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských vzťahoch. Aj v tejto časti sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v odvolacom konaní vyplývajúcou z ust. § 255 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu žalovanej trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila, a preto odvolací súd v záujme spravodlivého usporiadania procesných nárokov strán sporu v súlade s princípom procesnej ekonomie (č. I. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 základných princípov CSP) žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.